

Martin Brushanen satoa

Tulin 60-luvun puolivälissä ujona maalaispoikana opiskelemaan Helsingin seudulle. Kuviot olivat oudot. Mutta yksi puoli tuntui mukavalta. Olin koko kouluikäni ollut koukussa kaikenlaiseen musiikkiin, eikä jazz ollut siinä listassa viimeisenä. Helsingissä opiskelijapoikakin pääsi pikkurahalla konsertteihin ja klubeihin. Ai ai sitä huumaa ja svengiä!

Jossakin pienemmässä paikassa törmäsin myös Martin Brushane Big Bandiin. Kävinpä sitten Kulosaaren Casinollakin kuuntelemassa tätä upeaa orkesteria. Martin Brushane oli aina pukeutunut valkoisiin. Orkesterin rungon muodostivat Brushanet kolmesta polvesta. Martin Brushane kuoli äkillisesti vuonna 2008.

Sitten sattui silmiini puffi, jossa taas mainittiin Brushanen nimi. Ja tämä bändi tulisi puhaltamaan kotikulmille Matildan Hot night -iltaan. Jutussa mainittu Brushane oli Martinin sisar Annika Brushane ja orkesteri Ladies First Big Band. Annika Brushane kutsuu itseään tämän bändin äidiksi. Ei muuta kuin lippuja metsästämään.

Tilaisuus oli Salon UN Women -yhdistyksen järjestämä hyväntekeväisyyskonsertti. Yllättäen Matildan vanha ruukkihalli oli myyty täyteen, ja porukkaa taisi jäädä pihallekin. No, harvojen seinien läpi kuuli varmaan mukavasti ulkonakin.

Tilaisuuden musisoinnin aloitti kaksi lukiolaistyttöä. Nimistä oli vaikea saada selvää. Pienen vakoilemisen jälkeen oletan, että kyseessä oli halikkolaisduo Jenni Laine ja Loviisa Luoma. Nuoret esittivät hienosti koskettavia balladimaisia lauluja ja pääsivät mukavasti stemmalaulunkin saloihin. Heistä kuultaneen vielä.

Sitten lavalle kiipesi noin 20 soittajaa! Huh, onpa siinä kunnon trumpetti- pasuuna- ja saksofonisektiot. Tämä on harvinaista Suomessa. Ja muut tarvittavat päälle vieläpä kaksin laulusolistein. Eivät olleet ihan kaikki leidejä. Mukana soittivat orkesterin oman spiiikkauksen mukaan myös kovasti toisistaan pitävät Helmut ja Gunther.

Suomalaista big bänd -soittoa on vaivannut lievä laahaaminen. Ihan kuin kaikki eivät oikein pysyisi tiukimmissa mutkissa reessä. Mutta ei vaivannut tätä bändiä. Ilmeisesti syy löytyy siitä, että useimmat muusikot ovat ammatiltaan soittajia, soiton opiskelijoita tai opettajia. Ja tietysti myös tinkimätön harjoittelu kuului.

Ohjelmisto ei ollut niinkään big band -musiikkia, vaan tunnettuja hittejä. Mukaan mahtui kuitenkin muutama tyypillinen ison veden takainen big band -kappale, esimerkkinä vaikka New York, New York, jonka välisosissa vasket pääsivät pauhaamaan. Laulusolistit Rose-Marie Backström ja Tatu Oikarinen pärjäsivät myös oivallisesti.

Hot night -tilaisuutta mainostettiin konsertiksi, jossa saa myös tanssia. Orkesterin ja katsomon väliin oli levitetty harmaata huopaa tanssilattiaksi. Tanssiminen konserteissa on vähän kaksipiippuinen juttu. Luulen, että moni tulee ajoissa hyvälle paikolle kuuntelemaan esitystä. Edessä poukkoilevat ihmiset sitä vähän häiritsevät. Tunnelma hipoi kuitenkin hallin huteraa kattoa. Kestänee tovin, ennen kuin Perniössä koetaan vastaavaa.

Istuin aika edessä, ja ensin pelotti, että tuleekohan kaikki nykymalliin liian kovaa. Eikä tullut korvatulppiakaan taskuun. Mutta ei. Torvet raikuivat kovaa, mutta kun soitto puhdasta ja kaikin puolin kohdallaan, voimakkuuskaan ei häiritse. Mutta voisi sitä nuppia kyllä pikkusen pakittaa.

pajen